

Јан Саиуновски

КАДА ЗАЖЕЛИМ ДА ЧИТАМ СТИХОВЕ

* * *

Када зажелим да читам стихове
узимама Достојевског,
узимама Лава Толстоја.

Проза – то је инстинктивна поезија.

3. децембар 1965.

* * *

Говоре да тај анђео,
са летимичним очима,
за ноћ измами пола рубље
и уме да подели све.

8. март 1967.

* * *

А. Г.

Прелиставајући рукописе
случајних лица,
заборављених сусрета,
не мислим
да је све у синтакси,
да је у свету суд и истина,
да!

Имам
на уму непојмљиве
речи – навући и једним ударцем

и има речи неспојивих
као копија и пресуда.

25. јул 1967.

* * *

Рибе дишу шкргама,
а аутомобили
сијалицама.

Август, 1964.

* * *

Сви мисле једно те исто.
И говоре једно те исто.
Али говоре једно.
А мисле друго.

16. октобар 1964.

* * *

Ја сам мали човек.
Пишем мале стихове.

Желим да напишем једно,
али појављује се друго.
Стих – себе – разуме,
Стих – себе – диктира.

26. јануар 1969.

* * *

Поезија није пророчанство већ предосећај.
Разумевање предосећаја је
НЕВАЖЕЋЕ.

21. децембар 1969.

* * *

Слушај причу, дете моје.
Прича је
искуство живота
уопштава
и оплемењује.
Засадио деда репицу.
Израсла – велика-превелика.
Слушај даље.
Поставили дедицу за репицу.
Поставили бакицу за дедицу.
Поставили татицу за бакицу.
Поставили мамицу за татицу.
Поставили Софију Сергејевну.
Поставили Александру Матвејевну.
Поставили Павла Васиљевича.
Поставили Всеволода Емиљевича.
Поставили Исака Емануиловича.

Повуци-потегни.
Па кад ће престати?

СЛИКАР ВОЛОЂА ЈАКОВЉЕВ

То јест, зашто је
запањујуће:
уместо приближне тачности је
тачна приближност.

8. новембар 1970.

РЕЦЕНЗИЈА НА ПОЕМЕ ИГОРА ХОЉИНА 1968. ГОД.

Хољин је себе тражио на Марсу, а нашао у Марином шумарку када
смо сахрањивали

Александра Давидовича, оца Кире Сабгир.

Шта значи – песник је нашао себе?

Једном је Флобер рекао: Ема – то сам ја.

Осредњем песнику је довољно да би га читалац препознао: то је
Хољин.

Великом песнику треба, да би га препознао: Хољин – то сам ја.

Тада стихови престају бити предметом естетског процењивања, на
пример, дивљења

„ах, како је то добро урађено” или „како је то ново”,
или „како је занимљиво”, већ постају религија последњих дана
човечанства.

8. јануар 1969.

* * *

Мушки је: ујутро пити вотку на празан желудац (боље је од кафе).
Мушки је: бити, барем, референт заменика министра.
Ето тако. Баш тако.

А ја улазим с торбицом, со, сапун, лук.
Ево, боцни ме својим свевидећим, свемрзећим.

10. јул 1970.

* * *

опет, понедељак,
опет недеља,
како брзо пролази последње време.

4. новембар 1974.

* * *

Седели смо код Ајгија.
Заборавио сам да сам старац.
И зацмиздрео сам, задрхтао
на мом језику је
свежањ љубави.

22. април 1973.